

РЕШЕНИЕ

№ 4724

гр. София, 13.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в публично заседание на 15.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **10922** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на С. Г. П. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица], чрез адв. И. Т. М. от ВТАК, с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], № 2, ет. 1, оф. 3, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към ОДМВР В. Т., РУ П., с която е прекратена регистрацията на лек автомобил А. А6 с рег. [рег.номер на МПС], за срок от 6 месеца.

С жалбата, в депозирано писмено становище и в съдебно заседание, процесуалният представител на жалбоподателката излага съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед. Моли същата да бъде отменена, като претендира и присъждане на разноски.

Ответникът – Х. Я. – полицейски инспектор към ОД МВР В. Т., РУ П., не е представляван и не е заявил становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е дала заключение по основателността на жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Процесната ЗППАМ е издадена на С. Г. П., за това, че на 14.09.2022 г. в [населено място], по [улица]срещу № 1, в 10.30 часа, личния ѝ автомобил А. А6, с рег.

[рег.номер на МПС] , е управляван от Х. Н. П., който към момента на извършена полицейска проверка не притежавал СУМПС, като е посочено, че същият е неспособен. На водача е бил съставен АУАН бл. № 100247/14.09.2022 г., въз основа на който е издадено НП № 22-0311-000331/14.10.2022 г., в който е посочено, че водачът управлява МПС след като е лишен от това право по съдебен или административен ред.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По делото не са налице доказателства за датата, на която е връчена ЗППАМ на жалбоподателката, въпреки изричните указания в тази насока, поради което настоящият съдебен състав намира, че жалбата е подадена в срок, от лице, имащо правен интерес от обжалването, поради което се явява допустима за разглеждане. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

На първо място, съдът намира, че в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са от такова естество, че да накърнят правото на защита на адресата на заповедта. Обстоятелството, че ЗППАМ не е връчена на жалбоподателката има отношение към допустимостта на съдебното обжалване, с оглед преклузивните срокове за оспорване на индивидуални административни актове, които започват да текат от съобщаването на акта на адресата му. В тази връзка, съдът намира, че с оглед правото на защита на жалбоподателката, заповедта следва да се приеме за подадена в срок, както беше посочено по-горе. По отношение съдържанието на ЗППАМ и възможността лицето да организира защитата си, доколкото в производството по обжалване на ИАА не е налице преклузия за събиране на доказателства и излагане на доводи по същество, то в рамките на съдебното обжалване адресата на ЗППАМ е могла да изложи и обоснове своите възражения, поради което не следва да се приема, че е налице съществено процесуално нарушение.

Спазено е изискването за форма, като в ЗППАМ са изложени фактическите и правните основания за издаването ѝ.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. /служебно известна на съда/ на министъра на вътрешните работи, директорът на ОДМВР е определен да осъществява контрол по ЗДвП, а разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП урежда правомощието на ръководителите на службите за контрол да оправомощават длъжностни лица да издават ЗПАМ.

На основание чл. 170, ал. 3 АПК, съдът е указал доказателствената тежест на страните, като съобразно ал. 1 административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. В изпълнение на задължението си за разкриване на

обективната истина по силата на служебното начало съдът многократно е указвал на ответника по делото да представи доказателства за компетентност на органа, издал процесната заповед. Такива указания са давани с протоколно определение от 09.03.2023 г., с протоколно определение от 04.05.2023 г.

Заповедта, предмет на настоящото производство е издадена от Х. М. Я., за когото е посочено, че е заемал длъжността полицейски инспектор към ОДМВР В. Т., РУ П., упълномощен със Заповед № 366з-1614/15.04.2022 г. на Директора на ОДМВР В. Т.. Тази заповед обаче не е представена в хода на съдебното следствие, като не може да се направи преценка за нейното съдържание и дали издателят на заповедта действително фигурира в нея. Не са представени доказателства по отношение заеманата от него длъжност. С оглед принципа на равенство на страните пред съда, настоящата инстанция намира, че по силата на служебното начало съдът е указал на ответника за пропуски в доказателствата, които обаче не са отстранени, въпреки даваните указания в тази насока. И тъй като страните са равни пред съда, настоящият състав намира за ненужно да продължава да указва на ответника за кои обстоятелства не е посочил доказателства. Ето защо, този съдебен състав намира, че компетентността на издателя на заповедта не е доказана по безспорен начин. Друг извод не следва и от приложеното по делото писмо УРИ №311000-3804 от 14.06.2023 г., в което е посочено, че „към момента органа издал заповедта не изпълнява длъжността полицейски инспектор към ОД на МВР В. Т., РУ П.“. Обстоятелството, че към момента на изготвяне на това писмо същият не заема посочената длъжност е ирелевантно, тъй като законосъобразността на акта се преценява към момента на издаването ми, т.е. от значение е дали към момента на издаване на заповедта същият е заемал тази длъжност. Това обстоятелство обаче не е установено поради процесуалната пасивност на ответника. Известно е, че тежест на доказване означава, че страната следва да докаже фактите и обстоятелствата, от които черпи права, а при недоказването им, съдът може да приеме същите тези факти и обстоятелства за ненастъпили, неслучили се. Именно от тази гледна точка, с оглед липсата на адекватно изпълнение на даваните от съда указания, настоящият съдебен състав намира за недоказано, че към момента на издаване на ЗППАМ Х. М. Я. е заемал длъжността полицейски инспектор в ОДМВР В. Т., РУ П., нито че е бил оправомощен да издава ЗППАМ по ЗДвП със заповед № № 366з-1614/15.04.2022 г. на Директора на ОДМВР В. Т..

На следващо място, съдът намира за недоказано и обстоятелството, че водачът на процесния автомобил е бил лишен от право да управлява МПС или неправопособен. От една страна в ЗППАМ се сочи, че същият е неправопособен, а от друга – в НП се съдържат твърдения, че същият е бил лишен от това право по съдебен или административен ред. По делото не са представени никакви доказателства, от които да се направи обоснован извод, че Х. Н. П. действително е бил лишен от право да управлява МПС. Тоест, не е доказана материалната предпоставка, визирана в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, която гласи, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителната административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява

моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година. В конкретния случай се твърди, че автомобилът, собственост на жалбоподателката, е бил управляван от лице, което не е притежавало СУМПС, валидно за категорията, към която спада то или след като е лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред или СУМПС е временно отнето. От материалите по делото не може да се изведе по категоричен коя хипотеза е приета от органа да е била налице, като по отношение на нито една от тях не са представени доказателства. Недоказването на фактическото основание за издаването на ЗППАМ води до извод за незаконосъобразност на издадения административен акт, който следва да бъде отменен.

В обобщение на горното съдът намира оспорената заповед за незаконосъобразна. Жалбата на С. Г. П. е основателна. С оглед на това, основателна се явява и претенцията на адв. М. за присъждане на адвокатско възнаграждение. Видно от приложеното пълномощно, същият е оказал безплатна правна помощ на основание чл. 38, ал. 1 ЗА, поради което ОД МВР В. Т. следва да бъде осъдено да заплати на адв. И. Т. М., на основание чл. 141 АПК, вр. чл. 38, ал. 1 и ал. 2 ЗА, вр. чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, сума в размер на 1 000 лв.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 2 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на С. Г. П., чрез адв. И. Т. М. от ВТАК, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към ОДМВР В. Т., РУ П., с която е прекратена регистрацията на лек автомобил А. Аб с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи В. Т., да заплати по сметка на адв. И. Т. М. сума в размер на 1 000 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на С. Г. П..

На основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата решението е окончателно.

СЪДИЯ: